

עלים

עליון קבוץ סעד

בע"ה י"ד ב אדר א' תשפ"ד | פרשת תצוה | 23.02.2024 | גליון מס' 3333

לפני שיהיה

(מילים: רחל שפירא, לחן: דני צמיהוד, מבצעת: חוה אלברשטיין)

כשתשתתק ההמלה
כל הדרךים יבקשו מחילה
מן היומיום, מן השגרה
חרש נולדת תקוה זעירה.

מה שהיה, מה שנגמר
במעגל של אתמול ומחר
פחד פתאום, שביב דאגה
עוד אמירת אהבה יחידה.

לו רק גדע איך להמשיך
ולשוחח לפני שיחשיך

אם בעיני צפה דמעה
היא מבקשת לצאת מכלאה
גם בת הצחוק האביבית
עוד מבצבצת בקרן זוית

לו רק גדע איך להמשיך
ולחיד קצת, לפני שיחשיך...

הביאה לדפוס: חגית גולן.

ל"ץ שבת פרשת "תצוה" מאילון נבו

השבת תוצג תערוכת עבודות של תלמידי חט"ב דור נבו במשחקיה

מנחה גדולה	13: 15
הדלקת נרות	17: 11
מנחה	17: 20
קבלת שבת	
דבר תורה וערבית	
שיעורו של הרב ארי סט (משוער)	18: 30
מושב ראשון סעודת שבת	18: 15
קידוש ומושב שני סעודת שבת	19: 30
שיחתו של יוסי גולד : "טראומה והחלמה - מתוך סיפור חיי האישי" (בבית הכנסת)	20: 45

וביום השבת

סעודת בוקר	11: 00-7: 00
שחרית	8: 00
תפילת ילדים	11: 15
פרשת שבוע - מרב גולד (באולם אשל - גן רימון)	
מנחה (מנין א')	13: 15
סעודה שלישית (ארוחה בשרית)	15: 00-13: 30
מנחה (מנין ב')	17: 00
שיעורו עם נעמה סט ואמירת תהילים (במשחקיה)	17: 15
שיעור בהלכה (בבית הכנסת)	17: 55
צאת שבת	18: 09
ערבית והבדלה בלובי	

במשך השבוע

17: 20 מנחה

קיבוץ סעד אבל מרה על פטירתו של חברנו היקר

בנימין גל

ושולח תנחומים מעומק הלב

לרעייה באה ולילדים ניצה, אמנון, אילן, ניב ואייל

לאח משה גל

לנכדים ולכל המשפחה המורחבת.

מן השמיים תנוחמו.

פרשת תצוה – מהן זית זק

הדלקת המנורה - בשמן זית היא דווקא. מה זכה דווקא הזית לכך ששמנו הוא העולה למנורת המקדש? מעניינת היא תשובתו של המדרש, האומר שעם ישראל נמשל לזית. ואז שואל המדרש: "וכי לא נקראו ישראל אלא כזית הזה בלבד? והלא בכל מיני אילנות נאים ומשובחים נקראו ישראל - בגפן... תאנה... תמר... ארז... אגוז...? שאלה גדולה שואל המדרש: אם עם ישראל נמשל לצמחים רבים, מדוע דווקא הזית הוא העולה למנורה? המדרש לא יכול היה לענות שהזית הוא היחיד מכל הרשימה שאפשר להפיק ממנו שמן. וזאת מפני שגם מאגוזים ניתן להפיק שמן.

ואכן תשובתו של המדרש היא אחרת:

מה הזית הזה – עד שהוא באילנו מכין אותו, ואחר כך מורידין אותו מן הזית ונחבט, ומשחובטין אותו מעלין אותו לגת ונותנין אותו במטחן, ואחר כך טוחנין אותו, ואחר כך מקיפין אותו בחבלים ומביאין אבנים, ואחר כך נותן את שמנו - כך ישראל.

כל עץ מסמל את עם ישראל במצב אחר. הזית – הוא המסמל את עם ישראל בייסוריו, והוא המעיד על כך שכל הייסורים נועדו רק להוציא ממנו את הטוב.

נרות המנורה באים כנגד הבניין הרוחני של עם ישראל. השמן ואורו הם סמל החוכמה המיוחדת לישראל. השימוש בשמן זית דווקא בא להעיד על כך שכוחות היצירה של עם ישראל יוצאים אל הפועל דווקא בתקופות של מצוקה וקשיים. זהו כוחה של המנורה, להאיר את האור דווקא מתוך המחשכים הבאים מכל עבר. ולהודיע לנו שהייסורים העוברים עלינו, דווקא הם המכשירים אותנו לקבלת אורה של תורה.

הרב צנריאל אריאל, ראיונות לפרשת השבוע, מן הרשת.

הרב ארי סט סופר לבנימין ז"ל

בנימין היקר,

שכן קרוב בבית הכנסת, חברותא, איש אוהב תורה ותפילה.

בקשת שלא להספיד אותך ושלא נרבה במילים כדי שלא להטריח את ציבור המלווים. אני רוצה לדבר אליך, לא כדי להאדיר את דמותך, אלא כדי שאנחנו הנאספים כאן נוכל ללמוד ולקחת לעצמנו מעט מוסר, בתקווה שנהיה טובים יותר. כך אמר שלמה בקהלת: "טוב ללכת אֶל בַּיִת אֲבֶל מְלֶכֶת אֶל בַּיִת מְשֶׁתָּה בְּאֶשֶׁר הוּא סוֹף כָּל הָאָדָם וְהָחִי יִתֵּן אֶל לְבָבוֹ". כדי שאנחנו, החיים ניתן על ליבנו.

אתחיל מהסוף – פגישתנו האחרונה התרחשה ביום שישי, ערב שבת קודש פרשת משפטים, לפני קצת יותר משבוע. מיד כשנכנסתי לחדר בקשת שאפתח את המגירה ואוציא משם את הסידור שלך. זה שליווה אותך בשנים האחרונות, עם אותיות מאירות עיניים. בסוף הסידור – ספר תהילים. 'פתח במקום המסומן', אמרת. 'קודם כל נאמר יחד פרק תהילים'. קראנו יחד את פרק קל"ט. אח"כ אמרת לי שאתה מוצא בפרק הזה, שנאמר ע"י דוד המלך, את עצמך ממש. אמנם עם קטעי הנקמה מהאויבים לא הזדהית, לא חשת שהיו לך אויבים בחיך. אבל בעמידתו של דוד מול הקב"ה בשפלות, בענווה, ללא כל תלונה או טרזניה למרות כל הקשיים והאתגרים שהחיים זימנו לו במהלך הדרך – מצאת בדוד שותף נאמן.

כמה דברים משמעותיים, ואפילו נשגבים, ראיתי בך:

הראשון – אמונה בעצמך. לא ויתרת לעצמך לכל אורך הדרך. הקב"ה זימן לך אין ספור הזדמנויות להתייאש ולהרים ידיים, אבל אתה לא נשברת. האמנת ביכולות שניתנו לך, בהתחלה עם יד מוגבלת, ולאחר מכן, לפני כ 12 שנים, כשהרופאים המליצו על קטיעת שתי רגליך כדי להציל את חיך. המשכת לעבוד בכלבו, כשלתוך עומדת יד אחת לשרת את הציבור. פשוט מדהים. מה נאמר ומה נדבר?! כל עוד עמדה לך האפשרות לפעול ולעשות – לא

התלבטת – פשוט עשית. מה אני נדרש לעשות? מה שאני מסוגל. לכן ברור שאם אני מסוגל, זה מה שאני נדרש לעשות.

השני – אמונה בהקב"ה. הבוקר שבתי למזמור קל"ט בתהילים: **אוֹדֶהְךָ עַל כִּי נִוְרָאוֹת נִפְלְיֹתַי נִפְלְאִים מַעֲשֵׂיךָ וְנִפְשֵׁי יַדְעֵת מְאֹד** (פסוק יד). מאורעות נוראיים חווית בחיידך. ולמרות הכל ידעת להודות על ה"יש"י. **אוֹדֶהְךָ עַל כִּי נִוְרָאוֹת נִפְלְיֹתַי נִפְלְאִים מַעֲשֵׂיךָ**. מעשיו של הבורא נפלאים מאיתנו. לפעמים הם בלי ניתנים להבנה בשכל אנושי. ויחד עם זאת הודית להקב"ה על הטוב שנתן לך. על אישתך באה, שניצבה לימינך לאורך כל הדרך, על ילדיך המסורים, ניצה, אילן, אמנון, ניב ואיל, שלא חסכו עמל וטורח כדי לעשות בעבורך את הטוב ביותר שיוכלו לעשות. ואתה הכרת בכך ואף אמרת להם עד כמה אתה בר-מזל במשפחה לה זכית. על צלילות השכל ובהירות המחשבה שאיפשרו לך להמשיך לעסוק בדברי תורה, שאותה מאוד אהבת. לאחר קטיעת הרגלים התחדדה ההבנה עד כמה הלב שלך, הלב החולה, הוא לב גדול, ועד כמה הראש יכול וצריך לפעול בקריאה ובלמוד.

שלישי – אהבת תורה. אהבתך ללימוד לא ידעה גבולות. הצטערת על כל שיעור שהתבטל (ולפעמים גם הערת לי על כך). שמחת הלימוד היתה ניכרת על פניך, במיוחד שעלו על שולחן הלימוד סברותיהם של רבי עקיבא איגר והגאון מוילנא. ניתן היה לראות איך ליבך מתמלא ואתה מתמוגג מהנאה. גם לאחר מספר שנים הזכרת לי סברא שנאמרה בשיעור הגמרא השבועי.

בתכונות נוספות רבות ניחנת, אבל ציוית אותנו לקצר. בטוח אני שרבי יהודה הנשיא, עורך המשנה, יוצא לקראתך. הרי סיימת סבב אחרי סבב של לימוד משנה יומית. יישמת בחיידך את הכלל 'פרוטה לפרוטה מצטרפת לחשבון גדולי'. כלל שיישומו מחייב עמל ומחוייבות יום יומית.

אסיים בפסוקי הסיום של מזמור קל"ט:

חֲקֹרְנִי אֱ-לֹהֵי יְדָע לְבָבִי בְּחִנְיִי וְיָדַע שְׁרָעָפִי:

וְיִרְאֶה אִם דָּרְךָ עֵצָב בִּי וְיִחְנִי בְּדָרְךָ עוֹלָם:

תהא נשמתך צרורה בצרור החיים.

המת ניצה סופרת לאמיה בנימין אל ז"ל

אבא שלנו היה לוחם!

לא חסון ואתלטי, אלא לוחם בנפש.

בעיות בריאות רבות אתגרו את גופו במשך שנים ארוכות. הכריעו אט אט את הגוף אבל לא יכלו לראש החכם והצלול שלו.

לפני כ 11 שנים, כשחלה מאד ואיבד את רגליו, הכתיב לנו צוואה ותיאר לפרטים איך תיערך הלוויה שלו. הוא ביקש שננגן את "אלוהי, נשמה" בהתחלה בביצוע של דודו ובימים האחרונים שינה וביקש את הביצוע של שולי נתן. הוא גם ביקש שלא נישא הספדים, כדי לא להטריח את הציבור שעומד בגורן ברחבת בית הכנסת. ובדרכו אמר שמי שבאמת רוצה לומר עליו מילים טובות, עדיף שיעשה את זה עוד בחייו ולא יחכה שיעזוב את העולם...

אבא תמיד היה מפוכח והביט למציאות ישר בעיניו. אחת ההחלטות הראשונות שקיבל בתקופה היא הייתה לא לכעוס. "אני לא יודע מתי אעזוב את העולם, ואני לא רוצה לצאת ממנו בכעס", אמר. וניקה את השולחן מכעסים וטינות, היה איש של שלום ואהבת חיים.

אני מצטערת, אבא, לא תמיד עשיתי מה שביקשת וגם הפעם אני חורגת מהבקשה. לא אספיד אלא אומר דברי פרידה... אנסה לעשות את זה קצר, לפי בקשתך.

הרבה שיעורים לחיים זכינו לקבל ממך השנים האחרונות, השעות הרבות יחד היו מתנה טובה וזכות גדולה. וכמו ספוג שתינו ממך את הידע העצום שלך בתנ"ך, יהדות, היסטוריה, פילוסופיה ועוד. ידע שלא נופל מזה של שום פרופסור באוניברסיטה, למרות שאפילו תעודת בגרות לא הייתה לך.

היית איש עבודה, אהבת את העבודה במשך שנים ארוכות בלול. בקו לקו, בסייפן, בשטיפת הכלים במטבח ובשנים האחרונות בכל בו. שהפך לך בית. העבודה בכל בו והמפגש עם האנשים והחברים נתנו לך את הכוח לקום כל בוקר ולהמשיך על אף כל הקשיים.

זכית יחד עם אמא להקים משפחה מפוארת ואוהבת. היית גאה בכולנו, ומלא אושר מכל הנכדים והנכדות, החתן והכלות. אהבת המשפחה מילאה אותך. העיניים שלך קרנו והלב שלך נפתח בכל מפגש או אפילו אזכור קטן של אחד מאיתנו. דרך הקשר העמוק שלך עם משה וזהבה לימדת אותנו מהי אהבת אחים, וכמה המשפחה היא דבק. השבעה באוקטובר הארוך טלטל את חיך ואת חיי כולנו. אחריו כבר כלום לא נראה אותו דבר. הרצח של אביב ורטהיים ז"ל, חברך לעבודה מכפר עזה, היה קשה לך מאד, ותחושת הפליטות והיציאה מהבית בסעד החזירה אותך לשנות ילדותך הראשונות. אתמול, כשהאחות שאלה אותך אם גם בבית אתה עם משקפי חמצן, נעצבת מאד. לא ידעת מה לענות לה. אמרת לה שאין לך בית, שהשאלה קשה לך. האובדן של זהבה אחותך האהובה לפני שלושה חודשים היה אבן נוספת שהכבידה על הלב השביר שלך והעציבה אותך עד מאד.

השנים האחרונות זיכו אותנו בשעות איכות של שיחות נפש והפכת למגדלור שלאורו נמשיך ללכת. אנו מבקשים להודות:

לאמא שלנו האהובה. ליווית וטיפלת באבא במסירות ואהבה. אבא עזב את העולם כשאתם שלובי ידיים כמו ביום בו הכרתם.

לסנגייה שליווה אותך במסירות ואהבה במשך 11 שנים והייתם מחוברים לחיים. סנגייה דחה במשך חודשים רבים את הנסיעה שלו הביתה כי לא רצה לעזוב אותך, ניסית לחכות לו והתגעגעת אליו מאד. סנגייה יהיה לנצח חלק מהמשפחה שלנו.

לנוגה ולכל צוות הכלבו שנתתם לאבא בית חם וסיבה עיקרית לקום כל בוקר. אבא אהב אתכם מאד. לדורית, לד"ר שי ולכל צוות המרפאה שעטפתם את אבא במסירות, דאגה ומקצועיות והייתן זמינות בכל שעה. לכל חברי קהילת סעד שהענקתם לאבא את הזכות לחיות בקהילה חמה במקום שאותו כל כך אהב. תודה לך אבא, תמיד כששאלנו אותך מה אתה רוצה, היית אומר "אני רוצה הביתה". עכשיו אתה בבית. אתה יכול לנוח.

הודעה מאת משפחת רויק וצ'רנוני

אזכרת השלושים לאמנו וסבתנו ציפורה (ציפלי) רויך תתקיים בע"ה בסעד

ב-כ"ה באדר א' תשפ"ד (5/3).

ב-14.30 נעלה לקברה ואז נמשיך למועדון לחבר לאזכרה.

ליאיר אהרון היקר
ולכל משפחת אהרון
שלוחים תנחומינו מעומק הלב
עם פטירתו של האב – הסב
מיכאל אהרון ז"ל.
המקום ינחם אתכם עם שאר אבלי ציון וירושלים.

סיפורו של איציק לייכטר -

האיש של אבא את סעד, ולו ליוט אחד, מאז פרץ המלחמה

הראיון עם איציק היה ארוך ושופע בפרטים. הוא מובא כאן בהשמטות של חלקים שכבר סופרו על ידי אחרים, וכן של נושאים שהעדפנו לצנזר מפאת הקושי הרגשי הכרוך בהם. הראיון המלא שמור במערכת. המפגש התקיים במוצאי שבת, בתאריך 13.1.24, ונכחו בו איציק, מתוקה, מתניה וחגית.

ערב שבת שמחת תורה עבר בניעמים, הנכדים שלנו הגיעו מהרצליה עם אבינועם (בנם של מתוקה ואיציק, רעייתו היתה בתורנות בבית החולים). ואחרי ההקפות, סעודה, שמחה והולכים לישון. מתעוררים בשבת בבוקר ב- 6:30. מטח נוראי על סעד, אני מבין באותן שניות שזה משהו לא נורמלי. בכל זאת אנחנו כבר קצת אחרי גיל 20... ישר לובש בגדי עבודה, לא מתלבט בכלל, 6:35. לפני שאני עוזב את הבית רצתי לחדר של אבינועם לקחתי את הנכד הקטן, מעיין, ורצתי איתו לממ"ד. בדרך החוצה, אני אומר לאבינועם: "הולכים לחטוף חיילים". זאת האמירה שיצאה לי מהפה! אני יוצא החוצה, מיד רץ לפועלים שלי, התאילנדים, ומבקש מהם להיכנס לממ"דים. חלקם היו בחוץ, חלק היו כבר בתוך הממ"דים, רץ למשתלמות הקמבודיות שהיו ממש בלחץ, אני לא יודע אם הם עברו בכלל סבבים - 12 משתלמות היו כאן. בקיצור, מרגיע אותן, מבקש מהתאילנדים שיישרו אווירה של ביטחון על הסובבים אותם ושואלים אותי: "Arab? Gaza?" אני אומר להם: "תישארו בתוך הממ"דים".

6:35 - טלפון לחגיב: "מה קורה?" הוא מספר לי: "איציק, נפל ליד הבית שלי קסאם, מחוץ לבית, ויש לנו קצת נזק בחוץ". ואיפה אתה? "אני בדרך לנשקיה, מתארגנים שם". במקביל, באותו מטח, נפל אצל מלכה אש טיל, ונפלו גם בעוד כמה מקומות בסעד, וזה משהו שהוא לא נורמלי. כמובן בדקות האלו עוד לא הבנו בכלל את "גודל השעה", אבל היתה הרגשה מאד לא טובה. שמענו גם ירי מכיוון נחל עוז וכפר עזה, ירי של נשק קל ואתה לא שומע שום דבר של צה"ל! בדרך כלל כשיש דברים כאלו אתה שומע את צה"ל מגיב, וכאן צה"ל לא מגיב.

רצתי לרפת, כבר אחרי שש וחצי, וכבר נגמרת החליבה. פגשתי שני תאילנדים שלנו שחלבו בוקר והם עכשיו נמצאים באזור היונקיה, מאכילים את הקטנים. ידעתי שאודי לא נמצא בשבת, אז החלטתי שאני נמצא איתם עד שגומרים את ההאכלה של הקטנים, ואז הפועל שואל אותי: "תגיד, אפשר לקרב אוכל?" אמרתי: "כן. אני איתך". הביא את השופל, את כל הפעולות שהיה צריך לעשות, לא ויתרנו על שום דבר. הכל עשיתי ממש ביחד איתם, להראות להם שאני איתם.

אחרי שגמרנו להאכיל ולקרב אוכל אמרתי להם: "או קי, עכשיו תלכו הביתה, וניפגש ב- 10:30 - 10:15 - חליבת צהריים". הייתי בקשר עם עם אבי פריימן מעלומים (מרכז הרפת שם) והוא ייעץ לי: אם לא תצליחו לחלוב את חליבת הצהריים - תקדימו את חליבת הערב. שמעתי ממנו קצת ממה שקורה בעלומים, אמרתי: "או קי, תודה. תהיו חזקים".

ואז קיבלתי החלטה שחולבים צהריים. שום דבר לא היה ברור מאליו, שהחברה של הצהריים באמת מגיעים לחליבה. הלכתי לחדרים שלהם לוודא שיבואו. הבנתי שבחליבת הצהריים אני חייב להיות איתם, ביחד. וגמרנו גם את חליבת הצהריים, ושוב פעם לקרב אוכל עם השופל. ברגע שאני נמצא זה משרה עליהם אווירה טובה. הראיתי להם את זה ביונקיה והראיתי להם בהמשך.

עוד בשעות הבוקר (אני קופץ קצת עם הסיפור, זה לא תמיד מסודר...) אחרי שהייתי אצל התאילנדים ואחרי שהייתי בבית של חגיב, אני לא יודע למה נסעתי לשם, נסעתי על הגדר ההיקפית מאזור התאילנדים שמאלה ירדתי למטה לשער השדות. בשער השדות אני רואה אוטו שנוסע צמוד לגדר, אוטו לבן פרייבט, אני תופס אותו 50 מ' בערך מן השער, זו שבת שמחת תורה, מי מגיע לגדר של סעד? אנשים שבאים לגנוב, ישמעאלים. אני מדבר איתו קצת בערבית, אני שואל אותו מאיפה אתה, איך קוראים לך, ואני דרוך כזה, אין לי נשק, הוא אומר לי: "אח שלי", אני אומר לו: "אני לא אח שלך", אבל ב"אח שלי" אני שומע משהו יהודי, אני מכבה את הקוואסקי, ושואל: "מי אתם?"

ואז הוא אומר לי: "אל תשאל. אנחנו באנו ממסיבה". איזו מסיבה? על מה אתה מדבר? חשבתי שעובדים עליי. והוא מספר לי: "היינו במסיבה, באו מחבלים וירו בנו והצלחנו לברוח, ויש לי פה חבר שהוא פצוע". "או קי, תתקרב לשער". רציתי לפתוח את השער לא הצלחתי. במקרה היו לי מפתחות של השערים של סעד. (איציק מספר שבסופו של דבר הכניס אותם דרך השער הקטן המתחבר ללול), אני יורד למטה לכיוון האוטו. רואה בן אדם פצוע ברגליים, יש לו פציעה באזור הבטן, כנראה חטף כדור, מלא דם. אמרתי לבחור שנהג לידו: "שים אצבע, לעצור את הדם". עשינו לו "כיסא סבתא", העברנו אותו דרך השער הקטנצ'יק אל הקוואסקי ובדרך אמרתי לבחור: "תלחץ לו על הדימום חזק".

הבחור הפצוע כל הזמן מתייסר, בוכה, כואב לו, אני אומר לחבר שלו: "זה טוב שהוא צועק, זה סימן שהוא איתנו", ואני רץ עם הקוואסקי לכיוון השער המערבי (השער הקרוב לכפר-עזה), אני מבין מהבוקר שמתחילים להגיע לשם אנשים פצועים. שם אני פוגש את צביקה (פורגס) הצדיק שלנו, בממ"ד ליד השער, צביקה אומר לי: "אין לי מה לעשות איתו, אתה חייב להטיס אותו למרפאה". לוקח אותם למרפאה ואומר לבחור שבא איתו: "דיר באלאק שהוא נרדם, שלא יאבד הכרה". אני מרים טלפון לדורית, היא אומרת לי: "אין לי איך להגיע, צבוק נסע כבר מוקדם עם האמבולנס". טסתי עם הקוואסקי, לקחתי אותה למרפאה. תוך כדי נסיעה דורית סיפרה לי שדור החמוד לא עונה לה. היה לה קשר איתו, ובאיזה מקום הקשר ניתק...

וזה בעצם היה הפצוע הראשון שנכנס למרפאה. לקחתי מספרים גזרתי לו את המכנסיים, הוא חטף גם המון המון רסיסים. הירי עליו היה תוך כדי נסיעה באוטו, דורית מטפלת, עושה מה שהיא יודעת לעשות. אני שוב רץ לשער, זרקתי כל מה שהיה לי על הקוואסקי, ארגזי כלים וכו', פיניתי מקום, העמסתי אלונקות, ואני כל הזמן מוביל אנשים, לפי מה שצביקה ממין.

אז כבר הבנת את גודל האירוע?

הבנתי שיש חדירה של מחבלים, עוד לא הצלחתי להבין את הטבח שקורה בכפר עזה, אצל השכנים שלנו, היו כל מיני קצוות של שמועות כאלו, לא מספיק דברים רציניים.

(כאן המשיך איציק וסיפר על פינוי הפצועים מן השער אל המרפאה ולבית שקמה. כיוון שהדברים כבר פורסמו בסיפורי אחרים – השמטנו חלק זה).

המלאכיות שלנו, האחיות שלנו דורית ונטע, עשו עבודת קודש להציל חיים ולהרגיע את האנשים במשך כל השבת הזאת. יחד איתם היו עוד חובשים אולי, והוטרנירית מעין הבשור. אני הייתי מביא את האנשים. יצא לי להיות שלוש פעמים בבית שקמה בפנים, לראות את חיה החמודה, את קרן ועוד כמה צדיקות שבאו לנסות להרגיע, לחזק את אותם אנשים. אני רוצה להוסיף שבמוצאי שבת, בערך ב-12 בלילה, הגעתי לאזור המרפאה וראיתי את נטע הצדיקה עושה ניקיון במרפאה, כי המרפאה היתה כמו בית מטבחיים. מלא, מלא דם, מלא בלגן, במוצאי שבת ב-12 בלילה!!!

בואי נחזור לכיוון השער. בשעות הבוקר המוקדמות של שבת אולי באזור 9-10, קלטתי מישהי שהגיעה לשער. אישה עם תינוקת קטנה. העין שלי היתה מספיק רגישה להגיד: "רגע, מה את עושה פה? זה לא המקום שלך". אני לא יודע האם הם באמת היו מכפר עזה. ואז דפקתי אצל פנינה בר-חי, אמרתי לה: אני חייב את הממ"ד שלך, יש פה מישהי שחייבת להניק, תשמרי עליה. ופנינה כמובן כמו פנינה, קיבלה אותה אליה. ובמקביל הבעל שלה כל הזמן אמר שהוא רוצה להגיע לכפר עזה, הוא שייך לכיתת הכוננות, יחף, עם אקדח ביד, והוא חייב להיכנס לכפר עזה. ראיתי בעיניים שלי שבשלב זה מגיעים שני "דוידים", שני גיפים ממוגנים, מאזור נחל עוז, חברה של גולני, הם בדרך לכפר עזה והוא (בעלה של האישה הצעירה) אומר: "אני אכוון אתכם, אני יודע איפה כל אחד גר". מרגע זה אני לא יודע אם העלו אותו, לא ראיתי אותו בעיניים יותר. קשה לי להגיד. אלה דברים שאתה לא רואה, לא יודע. מרגע זה לא היה לי יותר קשר עם המשפחה.

השער לסעד היה חסום במכוניות ואני מתלבט עם דובי ועם אביגד איך מזיזים את המכוניות, אולי להביא רצועות מהחממה ולמשוך אותם. אין עם מי לדבר. אנשים זרקו את המכוניות ורצו לסעד, אם זה לבית שקמה ואם זה לאנשים שפתחו את בתיהם לטובת החברה של המסיבה. השער היה סגור, היתה פה כמות של מכוניות על הכביש

מצד ימין לכיוון הסוללה, כמות מטורפת שחסמה שם את הכביש. עשרות או מאות של מכוניות, מסעד עד צומת נחל עוז!

בסוף, באזור הצהריים, אמבולנס ממוגן ראשון של הצבא יצא מכפר עזה עם חיילים פצועים לכיוון המנחת שלנו, הוא פשוט נגח במכוניות כמו שאנחנו מזיזים טלפון, ימינה, שמאלה, קדימה אחורה, כאילו זה שום דבר. הרכב היחיד שהכנסנו פנימה לתוך סעד, לי היה מאד חשוב בגלל הדברים שזיהיתי שם, היה הרכב של סגן אלוף שנפצע קשה מאד. הבנתי שיש שם דברים צבאיים, ורציתי שהאוטו הזה יהיה בתוך סעד, ולקחתי אותו לכיוון חורשת היובל שלנו. שם הנחתי את האוטו. האוטו שכב שם הרבה מאד זמן, אחר כך הגיע המשפחה והגיע הצבא לקחת אותו. ראינו שם גם כסאות של ילדים מאחור, זאת אומרת היתה פה גם משפחה.

במקביל, אני נוסע על הכביש העוקף רואה את החברה של כיתת הכוננות, כל אחד במגננה שלו, פגשתי שם את החתן של יענקוש, את גייקוב, יותר למטה לכיוון הבתים שלנו, את אורן ברנע, את מיטב הנוער על הגדרות. באזור הצהריים אמרו לי: "איציק, אל תיסע פה. יורים פה מכיוון החורשה", היה ירי לכיוון הסוללה של סעד. איפה השכל שלי היה?! הייתי חדור מטרה, או אולי לא הצלחתי להבין את גודל הסכנה. הרי כל שניה יכולים להוריד אותך, מספיק שמישהו עומד על הסוללה ופותח צרור עם הקלצ'ניקוב אז גמרנו, רק תגיד "הללויה"...

אבל הבנת שיש שם חוליה בחורשה שירה?

הבנתי שיש מחבלים באזור של החורשה, לא הבנתי את העוצמה.

עוד לפני הסוואנות ולפני הטנק (שבאו להציל אותנו) אחד מהקצינים של מג"ב מבין שמאחת הפרצות מכיוון החורשה יוצא רכב של מחבלים הוא מזהה אותם לפי הסרטים הירוקים ויורה עליהם.. החברה האלה סיפרו את הסיפור הזה בחמ"ל בסעד. הם זיהו מחבלים על רכב וחיסלו אותם. הם סיפרו את זה בחמ"ל סעד. תדהר שמע אותם ממקור ראשון.

...זאת שבת, שמחת תורה, ואני מגיע באיזה שהוא שלב הביתה ואומר למתוקה: "תשמעי, לא התפללנו שום דבר, לא קידוש, לא בטיח ולא בטטה, שום דבר...". נכנסתי אולי פעמיים הביתה, וכל הזמן אבינועם שואל אותי: "מה נשמע? מה קורה?" ואני אומר: "הכל בסדר", והוא שואל אותי: "אבא, צריך אותי?" אני יודע שאבינועם הוא פרמדיק, והוא מציל חיים, זה המקצוע שלו, ואני מבין את גודל השעה בחוץ, ואומר: או קי, יש לנו שני נכדים בבית, אני קיבלתי החלטה שאני משדר רגיעה, שיש לנו פצועים ושיש הרבה חברה' שבאו להגיש עזרה, שעדיף שישאר בבית. זה מה שאמרתי לו...

(איציק ממשיך ומספר כיצד ראה את אהרון מאיר ואת רמי רבי יוצאים לכיוון כפר-עזה להילחם, כיצד הגיעו אליו מאוחר יותר שמועות קשות על גורלם, שמועות שהתברר אחר כך ב"ה לשמחתנו שהיו לא נכונות)...ואז ירדה לי אבן גדולה מהלב. אבל עכשיו חגיב מנותק קשר ואמרו לי שהוא נמצא אצל משפחה כזאתי וכזאתי, והוא מטפל בפצועים ואין כרגע אפשרות לתקשר איתו.

מתניה: הוא היה אצל משפחת יצקן מכפר-עזה.

וכמובן אני כל הזמן במתח מה קורה עם חגיב. יש לנו קשר מאד חזק ומאד אמיץ כבר הרבה מאד שנים, שני מושבניקים ביחד, רואים את הדברים עין בעין בהרבה מאד דברים...

הבנת כבר בשלב הזה מה קורה בכפר עזה?

כן. כן. באזור הצהריים אני מבין שיש שם טבח, מאלה שיוצאים החוצה, חלקם פצועים.

אבל אתה נוסע לשם? לכניסה לכפר עזה?

המקום הכי צפוני שאליו הגעתי זו תחנת הדלק. משם לקחתי שני חברה' שהיו פצועים. מהאלונית.

איך הגעת לשם אם היו שם מחבלים? זה לא היה מסוכן?

כשאני הגעתי לשם, באזור הצהריים, כבר לא היו, אולי כן, אבל אמרו לי: "יש פה שני חברה' שצריך לקחת אותם לטיפול רפואי." בכלל לא היה קטע של פחד, אני לא יודע בכלל להסביר את זה. בשום שלב לא הרגשתי שעוד שניה מישהו צולף בך והורג אותך. אתה חדור מטרה מאד מאד ברורה. אני הולך להציל אנשים, אני הולך להציל אנשים

ולא עומד מולך שום דבר. זאת המשימה שלך. לדברים האלו התחנכנו, אין מצב שאני עומד בצד ואומר שמישהו אחר יעשה. אין מישהו אחר. אתה האיש.
תודה והערכה רבה לאיציק על ההתגייסות שלו ועל סיפורו המרתק. המשך הסיפור יובא בשבוע הבא.

ראיינה וארכה: חזית רפא

בצקבות הכתבה בשבוע שעבר על הטנק שהזיף את סער

העלון נשלח לאמו של אחד החיילים והיא ביקשה לתקן ולהוסיף כי שמו המלא של השיריונר הוא **מעין כהן-אליסף**.

ופרט נוסף: הטנק חילץ בדרכו ארבעה חיילים ואחד מהם, כך מסתבר, הוא אחיין של חמוטל אבן-חן.

חסר את הפרטים: נואם אבן חן.

"זה לא אותו הנאב, זה לא אותו הבית"...

קשה להאמין שכבר עברו חודשיים מאז שבנו הביתה. החזרה שלנו הביתה לא היתה מתוכננת מראש אלא פשוט הגיעה ברגע הנכון עבורנו.

הרגשות היו ועודם מעורבים. האם רעשי המלחמה יאפשרו לנו לישון? האם אנו מאפשרים לנפש החלמה באופן הנכון? האם נרגיש בטוחים גם כשיניב במילואים? ובעיקר, החשש היה לחזור לקיבוץ האהוב ולחיות בו בלי כל מי שעושה את הקיבוץ למה שהוא - החברים.

השבועיים הראשונים היו כמו "ירח דבש" משפחתי. השמחה בעצם הבית היתה גדולה, יש מקום לכל דבר ולכל אחת ואחד מאיתנו. היו רגעי משפחה נורמליים, ויכוחים, צחוק ובכי. נזכרתי כמה עבודה זה בית... לבשל, לנקות, לכבס, - זה לוקח המון זמן! אפילו זכינו לארח חברים אמיצים ובני משפחה שחזרו לבקר אותנו. זה הרגיש כמעט נורמלי.

אחרי השבועות הראשונים, התחלתי להרגיש עד כמה השבילים הריקים יוצרים מועקה. הנסיעה בכבישים שאמורים להיות מוכרים מרגישה שונה, הנוף אותו נוף ובכל זאת הוא שונה. בשער עומדים חיילים לא מוכרים ומעצימים את התחושה המוזרה של המוכר שהשתנה. חסרות מצהלות ילדים, קריאות השכנים, מוזיקה בוקעת מבית, בעצם חסרים כאן קולות החיים שלנו.

השבתות ממלאות אותנו בכוח, נוצרו כאן כבר מסורות של מפגשים בליל שבת אחרי הארוחה וקידושים מושקעים במרפסת. הזדמנויות להעמקת הקשרים עם חברים שלא ממש הכרנו ושיחות מעניינות ומפתיעות. השבתות מזכירות לנו כל שבוע עד כמה אנחנו אוהבים את הנוף האנושי של סעד ומייחלים ליום שנוכל בע"ה לשוב כולנו לחיות כאן בביטחה.

אתר עקיבא

שמח תשמח רציט אהוביט!
 לצפרי ולצופר שלומי
 לאחים ולאחיות ולכל המשפחה המורחבת
 מלא טוב וברכות רבות
 לנישואי אריאל צבי"ל תחיה

לבת-צמי ולדותן אולדנברג
 לאחים ולאחיות
 ולכל משפחות אנדאו המורחבות
 ברכות חמות מקרב לב
 לנישואי יצאל צבי"ל אריאל-יהודה כהן

התנצלות

בשבוע שעבר, נשמט שמה של מיכל אפרתי מרשימת חברי ועדת תרבות. זו הזדמנות להודות למיכל על פועלה הרב, ועל התרומה המשמעותית שלה מתוך הניסיון וההיכרות עם התרבות בסעד. מיכל- תודה וסליחה בשם כולנו!

חגית מקוריה/ וצדת תרבות

תמונות
 מטיוול
 הוותיקים
 לתמנע.
 צילום:
 צביקה
 המדריך.

מהנצחה בלוות קהילה

הפעם נשמח לספר לכם קצת יותר בהרחבה על צוות קהילה. צוות קהילה הוא צוות מקצועי שגובש במהלך חודשי המלחמה לצורך בניית התהליך הקהילתי-השתתפותי שאנחנו כקהילה עוברים יחד, מרגע יציאתנו מהבית ב-8.10 ועד החזרה ההדרגתית והמפוצלת הביתה והתמקמות מיטבית חזרה של כולנו כפרטים, משפחות וקהילה. הצוות הוא שיתוף פעולה של נשות מקצוע מתוך הקהילה, מנהלת הקהילה, עו"ס אגף הרווחה במועצה וארגון מהותי ישראל.

מה שעומד לנגד עינינו בצוות קהילה הוא לשמר ולחזק את תחושת היחד והשייכות הקהילתית בתוך כל המעברים שאנחנו עוברים, ולשמור על החוסן הקהילתי שלנו, תוך כדי תשומת לב מרובה על מה שקורה לפרטים ולמשפחות שאנחנו, עם הצרכים והרגישויות השונות. אנחנו עושות זאת דרך הכרה בקבוצות אפיון קהילתיות שונות, גיבושן, הבנת הצרכים הייחודיים שלהן ובניית מענים יחד עם נציגי הקבוצות. חלק מהקבוצות הן קבוצות מוכרות והיו קיימות עוד לפני זמן המלחמה, וחלק - קבוצות שנוצרו מתוקף הנסיבות.

אנחנו פועלות בשיתוף פעולה עם פורום קהילה – וועדות ובעלי התפקידים שונים, עם הנהלת קהילה, עם מרכז חוסן שלנו, עם המענים החינוכיים – בתי הספר, החינוך החברתי והפסיכולוגיים החינוכיים.

במהלך החודשים האחרונים יצרנו מגוון של מענים, גם קהילתיים וגם לקבוצות שונות בתוך הקהילה.

- **סדרת מעגלי שיח המלווים את המסע חזרה הביתה לסעד**, החל מהיציאה המטלטלת בתחילת המלחמה: עצירה ושיתוף במה שעברנו, מפגש שיח צופה פני עתיד בהנחיית מרים שפירא, מפגש ושיח אל מול הצעדים האפשריים הבאים שלנו כקהילה.
- **פאנל דוברים מתוך הקהילה** לגבי החזרה לסעד.
- **שיח פתוח על חוסן קהילתי בזמן פיצול, משפחתיות בזמן משבר וכל מה שבוער עם דבורה מיטלמן.**
- **שיח פתוח עם משה אדרי ראש מנהלת תקומה**, האלוף רפי מילוא ותמיר עידאן ראש המועצה.
- **מפגשי HERE הורים** – מפגשים להורים על פי גילאים שונים, בהנחיית משה ישראל, פסיכולוג חינוכי ודפי בורנשטיין ממהות - במלון ובזום.
- **סדנאות שונות לקבוצות ספציפיות** כמו – נשות מגויסים וכיתת כוננות, חברי הגיל השלישי והרביעי, עובדי הזה"ב שלנו, עובדי הכלבו, בנות שירות, בעלי תפקידים.
- **מפגש זום מחבר ומחזק למשפחות הנמצאות בפתרונות עצמאיים עם חוה וייס.**
- **מפגשי יעוץ חד פעמיים למשפחות לקבלת החלטה מיטבית בתוך מציאות מורכבת עם אנשי מקצוע** שהוכשרו לשם כך.
- **סדנה במלון לקבלת כלים לקבלת החלטות מיטביות בתקופה הזאת** עם דבורה מיטלמן.
- **מפגשי מיקוד עם שרון לקבוצות השונות בפתרונות הדיור השונים** (נשאים במלון, פתרונות עצמאיים ברחבי הארץ, קפסולה לקריית גת, עוברים לסעד).

נסיים במשפט מתפילת הדרך - בתפילה שילווה אותנו בהמשך דרכנו המתפתלת, המשתנה והמתהווה עד שיחזירנו לביתנו בשלום:

וְתַתְּנֵנוּ לְחַן וְלְחֶסֶד וְלִרְחֻמִּים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָּל רְאִינוּ. אָמֵן!!

חנה אדמנית / בעט כל לווות קהילה.

משלחתה של אנג'לת בקהילתה

קהילה יקרה,

השבוע אופייני במאמצים גדולים על מנת לייצר את המענים בהתאם למתווה החזרה לסעד – בקיבוץ, בכרמי גת ובמלון ולאפשר את החזרה לסעד לכל משפחה בקצב שלה תוך התאמת המענים בכל מקום. הנהלות הקיבוץ (המזכירות וההנהלה הקהילתית) יתכנסו הערב על מנת לבחון את ההיערכות בהתאם למתווה ויקבלו החלטה על יישום המתווה ומועד החזרה לסעד. לאחר קבלת ההחלטה, נפרסמה לציבור יחד עם סקר בו נבקש מכם לעדכן אותנו היכן אתם מתכננים לשהות בחודשים הקרובים עד הקיץ. המענה על הסקר הכרחית על מנת שנוכל להיערך בהתאם בכל אחד מהמוקדים. מבקשת מראש את שיתוף הפעולה שלכם.

ביום ראשון הציגו חברי ההנהלה את ההיערכות הצפויה בכל המוקדים (המצגת נמצאת בקהילנט) ובמהלך השבוע המשכתי לקיים פגישות עם הקבוצות השונות: התקיימה פגישה עם החברים הנמצאים בפתרונות עצמאיים, פגישה עם חברינו הוותיקים המעוניינים להישאר במלון ופגישות רציפות עם ראשי הצוותים תוך קידום מתמיד של יצירת המענים בהתאם לצרכים שעולים. מערכות החינוך, ביה"ס, הגיל הרך והחינוך החברתי נערכות אל מול אתגר ההפעלה במספר מוקדים ואנו פועלים בשיתוף עם המועצה ומשרד החינוך לקבלת התנאים הנדרשים בכל מקום.

ביום שני התקיימה פגישה במשרד החינוך במחוז דרום בהובלת מנהל המחוז ובהשתתפות מנהל אגף החינוך שדות נגב מוטי אדרי, ראש המוא"ז תמר ומנכ"לית המועצה, סגן ראש העיר שדרות אלעד קלימי ובעלי תפקידים נוספים במשרד החינוך. מטרת הפגישה הייתה לוודא את המשכה של מערכת החינוך בים המלח לאחר חזרת תושבים רבים לביתם וצמצום מספר בתי הספר והגנים הפועלים בים המלח. משרד החינוך ימשיך להפעיל במהלך חודש מרץ את בית הספר דור נבו עבור ילדי סעד, עם צוות הוראה שונה בחלקו, ויחל לפתוח את שעריו באופן חלקי למפונים נוספים. לאחר מעבר המשפחות לכרמי גת, משרד החינוך נערך למתן מענים לקהילות הנשארות בים המלח עד לסוף חודש אפריל (עד פסח) באופן בו בית הספר יהיה ממ"ד משולב לכל ילדי המפונים בים המלח, יוקמו גנים ומעונות באחריות משרד החינוך והתשלום יהיה לפי התעריף שייקבע על ידם.

התקיימו שיחות ופגישות עם מנכ"ל רשת ישרוטל על מנת לוודא שניתן יהיה להישאר במלון עד המעבר חזרה לסעד או לכרמי גת. כמובן שניתן יהיה להישאר באופן עצמאי במלונות עד ה-7.7.24 בהתאם למתווה המדינה שפורסם.

אנו ממתנינים לאישור סופי ממשרד הביטחון על אופן שיפוץ נזקי החיילים במבני הציבור על מנת להתחיל את הכנת המבנים לחזרת התושבים. בתחילת השבוע הבא יחלו עבודות שיפוץ אינטנסיביות בגנים, בית שקמה, מבני החינוך החברתי ומבנים נוספים. בנוסף אנו פועלים באופן רציף ויומיומי מול גורמי פקע"ר על התקדמות מרכיבי הביטחון. השבוע הוצבו שתי מיגוניות בקיבוץ וצפויות להגיע 4 מיגוניות נוספות. אנו מקיימים שיחות רבות עם גורמי צבא להבנת המצב במרחב והביטחון ביישובינו ובסביבה. עדכון מפורט על התקדמות מרכיבי הביטחון יינתן עם החלטת ההנהלות על יישום מתווה החזרה לסעד.

בנושא הממ"דים אנו פועלים מול מספר ספקים על מנת לקדם את תיקון הליקויים בממ"דים באופן מרוכז ומקדמים את סבסוד התיקונים מול פקע"ר. עדכון ייצא בתחילת השבוע.

ביום רביעי קיימתי פגישה עם ראש עיריית קריית גת אבירם דהרי וצוותו, יחד עם תמיר עידאן ראש המועצה שלנו והמנהלים המקצועיים של המועצה (חינוך, שירותים חברתיים ומתני"ס) על מנת לוודא את קליטת הילדים במערכות החינוך בקריית גת ויצירת מעטפת למשפחות הצפויות לעבור לכרמי גת. אנו מקווים כי בשבועות הקרובים יינתן טופס 4 לבניין הדירות, ובמהלך מרץ ניתן יהיה לבצע את המעבר והכניסה לדירות.

ישנן עוד פעולות רבות הנעשות על מנת לתת מענה מיטבי ככל הניתן בתקופה זו לכל אחד ואחת מתושבי הקיבוץ. ישנם דברים רבים שאינם תלויים בנו ואינם בסמכותנו אך אנחנו ממשיכים ככל שנדרש, במאבק מול הרשויות השונות לקבלת התנאים הנדרשים בכל מקום.

אסיים הפעם בשירם של עידן רייכל ונעם חורב - *ומפה נקום*

ומפה נקום לדברים היפים
עוגה על השיש וגג רעפים
לרקוד על החול בזריחה יחפים
קרן של שמש על מים שקופים

ומפה נקום לדברים הפשוטים
לאור שנדלק בחלונות הבתים
מוכרי הפירות שעומדים בצמתים
עפיפון מרחף קשור בחוטים

עוד נאסוף את הדברים שחיים למענם
שקט בכיס, אהבה בחינם
קיץ בים, תמונה על הקיר
שיר שאהבנו לרוץ להגביר

עוד נמצא בנו כוחות
עוד ניקח את המושכות
עוד נקיים בעצמנו את כל ההבטחות

ומפה נקום לדברים השמחים
חתונת צהריים שולחן פיצוחים
ערב שבת ודלי עם פרחים
לעלות על גדותינו מרוב חיוכים

ומפה נקום לדברים שאין להן שם
הדממה בין דפיקות הלב הפועם
לצד הכאב שלא יעלם
לבנות לנו בית חם ושלם

עוד נאסוף את הדברים שחיים למענם
שקט בכיס, אהבה בחינם
קיץ בים, תמונה על הקיר
שיר שאהבנו לרוץ להגביר

עוד נמצא בנו כוחות
עוד ניקח את המושכות
עוד נקיים בעצמנו את כל ההבטחות.
ומפה נקום לדברים היפים.

הברכת שבת שלום,

עלמה,

